

ningen; thi ellers er det ikke paa nogen Maade sandsynligt, at man vil kunne faae disse Jernbaner færdige til den fastsatte Tid. Følgen deraf er den, at man maa komme til at slutte Kontrakt, ikke om de 1,600,000 Rd., som staa opførte paa Finantsloven for i Aar, men derimod for et Beløb, der nærmer sig til 4 Millioner. De ville altsaa se, mine Herrer, at, naar jeg ikke kan gjøre Regning paa at faae en Del af disse Udgifter i Forbindelse med de mange andre, som ville falde, dække ved en Skat, saa vil dette medføre, at vi i disse Aar maa tære paa vore Kapitaler for at kunne udføre det, vi ville udføre, til Landets Bedste, og det er denne Situation, som jeg ved denne Sags 2den Behandling har tilladt mig at karakterisere som en i politisk-finantsiel Henseende fordærvelig Situation. Vi ville paa den Maade komme til at tære paa Landets finantsielle Kræfter og ville derved bringe vore Finantser i en Stilling, som ingen alvorlig, og forsigtig Finantsminister kan gaa imøde med nogenlunde Fortrøstning. Derfor er det min Paastand, at vi maa være betænkte paa ikke at realisere Mere af Reserverfondens Aktiver end høist fornødent og for Dvrigt tilveiebringe vor Balance igjennem en Skat; thi ellers komme vi til at svække vor finantsielle Stilling paa en Maade, som vilde være i højeste Grad betænkelig. De ville altsaa se, mine Herrer, at det Forslag, jeg har stillet, gaar ud paa at betegne, at jeg anser det for uforsvarligt af Finantsministeren at gaa ind paa, at der sluttes Kontrakt om disse og andre Arbejder, som binde Finantsjerne i længere Tid, naar man ikke har andre Resourcer at ty hen til end dem, som Finantsloven indeholder. Det ærede Medlem, som jeg sigter til, nemlig for Sors Amts 2den Valgtreds (Alberti), fremsatte adskillige Spørgsmaal med Hensyn til, hvorledes jeg betragter Reserverfondens Beholdning, og hvilke Papirer man skulde bevare og hvilke man skulde afhænde. Jeg tillader mig for Diebliffet ikke at gaa nærmere ind paa en Debat derom. Denne Sag foreligger aldeles

ikke til Behandling; det ærede Medlems Spørgsmaal er kommet ganske uanmeldt, og jeg tror i det Hele taget ikke, det er heldigt at gaa ind i Specialiteter herom. Jeg skal kun som en almindelig Grundføtning fremhæve, at jeg holder det for min Pligt at administrere Statens Reserverfond med en overordentlig høi Grad af Forsigtighed og ikke indlade mig i Spekulationer med Statens Papirer, være sig i den ene eller anden Retning. Det ærede Medlems politiske Betragtninger kunne være saa gode, som de ville, jeg vil ikke gaa imod dem, men jeg siger, at de ikke for mig ere saa indlysende, at jeg paa dem tør støtte nogen større Operation med Reserverfondens Papirer. Jeg agter at holde mig med dem overmaade tæt til Finantsloven. Jeg turde maasse endnu tilføje nogle Betragtninger med Hensyn til det ærede Medlems Bemærkninger om Indkomstskatten. Det ærede Medlem begyndte med at sige, at jeg altid havde været en stor Tilbeder af Indkomstskatten. Det undrer mig, at det ærede Medlem kan sige det, thi, hvis jeg ikke husker feil, have vi siddet sammen i Rigsdagen paa et Tidspunkt, hvor jeg var en af dem, der bestemt modsatte sig Indkomstskatten, og det har jeg gjort adskillige Gange; men det kan jo ikke forlanges, at det ærede Medlem skal huske det. Jeg har nemlig ikke været nogen stor Tilbeder af Indkomstskatten, saa længe vi ikke trængte til den; men fra det Dieblif, vi trængte til den, og der forelaa det Spørgsmaal, om vi skulde vælge imellem at vedtage en Indkomstskat eller at forhøie andre Skatter med et tilsvarende Beløb som det, vi maatte have gjennem en Indkomstskat, saa tilstaa jeg, at jeg efter moden Overveielse er kommen til at se, at Indkomstskatten var den Skat, vi burde henvende os til; og naar det ærede Medlem har anført imod den, at den skulde være saa meget upopulær, saa maa jeg tilstaa, at jeg ikke har erfaret det. Her i Rigsdagen have vi jo adskillige Gange forhandlet om denne Skat, men jeg har slet ikke erfaret af de Mænd fra